

[Udenrigsministeren.]

pen drejer sig om, og vi er rede til at bringe de ofre, som er nødvendige for at bevare, hvad vi har vundet.

Ordføreren for forespørgerne (Hans Hedtoft): Det vil alene af tidsmæssige grunde ikke være muligt for nogen ordfører nu at gå ind på alle de betragtninger, den højtærede udenrigsminister har anstillet i sin grundige og timelange redegørelse; jeg må for en række punkters vedkommende nøjes med at henvise til de synspunkter, jeg på mit partis vegne fremførte under den sidst afholdte udenrigspolitiske debat.

Jeg kan blot understrege udenrigsministerens bemærkninger om Atlantpagtens defensiva karakter. Den er oprettet som svar på østblokken og den bevidste kommunistiske uropolitik. Atlantpagten tjener kun den ene hensigt at bevare freden, men med friheden i behold. Demokratiernes vilje til at forsvare friheden, hvis de angribes, er virkelig ingen trusel mod freden. Ifølge erfaringerne, som vi også har i dette land, fra Hitlertiden er de netop en garanti mod, at en diktator i tro på demokratiernes splittelse og fejghed, når det kommer til stykket, kan kaste verden ud i en ny krig.

Når kommunisterne i denne forbindelse har fremsat påstande om, at den amerikanske støttepolitik til Europa er et snedigt anslag fra Wallstreet-millionærerne mod Europas selvstændighed, er denne påstand lige så tåbelig, som den er forkert. Det er netop de 15—20 millioner amerikanske fagorganiserede arbejdere, der gennem deres organisationer har ydet den amerikanske regering og rigsdag helhjertet støtte til denne politik overfor Europa. Det er udtryk for en i sandhed praktisk solidaritet, som europæiske arbejdere har al grund til at være deres amerikanske kammerater taknemlige for.

Alligevel er der også grund for det danske folk til at fremhæve, at der nu er tale om så væsentlige økonomiske ofre på dette område, at ingen i vort land tidligere havde tænkt sig nødvendigheden deraf. Jeg er imidlertid overbevist om, at det overvejende flertal af det danske folk forstår denne nødvendighed, omend vi må føle den som særlig tung i den periode, vi er inde i, hvor selve forsvarsapparatet skal bygges op. Når vi ønsker hjælp af andre folk — og hvem vil ikke ønske det, dersom vort land skulle komme i fare —, kan vi naturligvis ikke undslå os for selv at bringe ofre på linie med dem, som vi samarbejder med, og som vi venter hjælp fra. Vi har imidlertid samtidig ret til

at gøre gældende, dels at byrderne må fordeles efter bæreevne både i hver enkelt stat og mellem de deltagende lande indbyrdes, og dels at vi selv er nærmest til at skønne over vor bæreevne alle forhold taget i betragtning og ikke mindst ud fra det synspunkt, at det ikke alene er antallet af soldater og våben, men også nationens sammenhold om den nødvendige politik, der er afgørende for resultatet. Derfor må der både i hvert enkelt land og indenfor Atlantpagtorganisationen tages tilbørligt hensyn til folkenes sociale standard.

Dette er forøvrigt forudsat allerede ved oprettelsen af Atlantpagtorganisationen. Det er udtrykkeligt fastlagt i pagtens artikel 2, der forudsætter et samarbejde til opretholdelse og udvikling af landenes økonomiske og sociale forhold. Det er også på et af de sidste møder i Atlantpagtorganisationen vedtaget at nedsætte et særligt udvalg til at overveje hensigtsmæssige foranstaltninger for at nå dette sociale mål. Danmark er ganske vist ikke medlem af dette udvalg, men jeg tillader mig her ved debattens indledning at udtale forventningen om, at den højtærede udenrigsminister og andre repræsentanter for regeringen vil benytte de lejligheder, som de regelmæssige møder mellem Atlantpagtlandene giver ham og andre, til at fremhæve denne sags betydning, ikke mindst nu da man er kommet så langt henad vejen på det militære område. Atlantpagten er ikke alene en militær pagt, den har også et socialt formål, og det er helt forkert i omtalen af denne Atlantpagt og den politik, man tilsigter at føre med den, blot at drage dens militære sider i forgrunden.

Vi er fra vor side helt enige i, at alt må gøres for snarest at søge forhandlingerne i Korea ført til en positiv afslutning. Strander disse forhandlinger, medfører det en farlig skærpende af den internationale spænding; lykkes de, kan det blive en indledning til løsningen af de mange østasiatiske problemer, som vi ønsker ordnet ad forhandlingernes vej og ikke ved militære midler. Jeg vil i denne forbindelse igen fremhæve, at et væsentligt led i en ordning af disse problemer må være, at Pekingregeringen kommer til at indtage den plads i FN's forsamling og sikkerhedsråd, som naturligt tilkommer den som Kinas faktiske regering. At Kina ikke kan vente imødekommenhed, så længe det er åbenlyst, at det deltager i angrebskrigen i Korea, skal vi sige åbent og ligeud, men vi skal til vore amerikanske venner sige lige så åbent, at fremover er vi modstandere af en politik, der ikke tager hensyn til den faktiske regering i Kina.